

[Gunnar Fog-Petersen.]

mentariske Minister. En Ordning bygget paa dette Grundlag vilde jeg finde fuldt ud tilfredsstillende, og jeg vil gerne opfordre den højtærede Justitsminister til at fremsætte sit Syn paa disse Bemærkninger og paa det Spørgsmaal, jeg har rejst.

Justitsministeren (Steincke): Det forekom mig, at den Redegørelse for Ordningen, jeg gav den ærede Forespørger, baade set fra Telefonselskabernes Side og fra Justitsministeriets Side, var saa udtømmende og fyldestgørende, at det næppe havde været helt nødvendigt for et saa juridisk trænet Medlem af det høje Ting som det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) at holde den lange Tale, han holdt. Nu hører vi jo alle sammen med Glæde det ærede 13de tingvalgte Medlem tale — undtagen maaske lige den, der skal svare ham —, men jeg synes alligevel, at det ærede Medlem boltrede sig alt for meget i Retsplejelovens Paragrafdetailler til, at det kan være af større Interesse at imødegaa ham paa alle disse Punkter. Naturligvis vidste jeg paa Forhaand, at det vilde være ganske umuligt, hvor meget den ærede Ordfører for Forespørgerne (Rytter) end for saa vidt var tilfreds med Redegørelsen, at tilfredsstille ham med Realiteten i Svaret, og jeg skal da gaa lidt nærmere ind paa det rent juridiske. Forinden vil jeg dog gøre et Par Bemærkninger om de almindelige Ræsonnementer, det ærede 13de tingvalgte Medlem indledede med.

Det ærede Medlem sagde, at naar vi paa dette Omraade ingen Lovregler havde, saa sluttede jeg — eller det var i og for sig ikke mig, men saa havde Administrationen sluttet saaledes, ræsonneret saaledes —, at man var frit stillet med Hensyn til, hvilken Ordning man vilde indføre. Men, siger den ærede Ordfører for Forespørgerne, saa er man netop ikke frit stillet, saa er det selvfølgelig Grundlovens Principper, der maa følges. Ja, naturligvis. Det kan aldrig nogen Sinde være tilladt Administrationen, hverken det ene eller det andet Ministerium, ikke engang Lovgivningsmagten, bevidst at tilsidesætte Grundlovens Bestemmelser, heller ikke dens Principper. Det er overhovedet ikke en Betragtning, der nogen Sinde har været fremme ved Ordningen af denne Sag fra Justitsministeriets Side: at man skulde være frit stillet over for de almindelige Principper, der er nedlagt i Grundloven.

Den ærede Ordfører for Forespørgerne hævdede, at som Følge af disse grundlovs-

tilsikrede Rettigheder kunde den Ordning, der er truffet, ikke staa over for Retsplejeloven, og endnu mindre naturligvis den Ordning, som har været Praksis i mange Aar. Noget andet var det under Krigsforhold. Det ved jeg ikke noget om. Hvor staa der i Grundloven, at den ærede Ordfører eller en Justitsminister eller andre uden videre kan dispensere fra Grundloven under Krigsforhold? Det skulde være et Forsvar for Indførelsen af denne Ordning i 1914. Hvis Ordningen i sig selv, som den har været hidtil, ikke er lovmedholdelig nu, saa var den det heller ikke i 1914 og heller ikke i de Aar, det ærede Medlem var Justitsminister, hvad enten der var Krig eller Fred — helt fredeligt er der jo aldrig, naar det ærede Medlem er til Stede.

Det ærede Medlem brugte den Vending, at han anede ikke, og det var i og for sig ligeegyldigt, hvad der gjaldt i saa Henseende i hans Ministertid, thi det var den Minister, under hvem Instruksen var lavet, der havde Ansvaret. Ja, den Minister har Ansvaret for Instruksen, og den Minister, der ikke sørgede for at faa en Instruks, havde Ansvaret for, at der ikke var en Instruks, men en Praksis, som gik endnu videre end en Instruks. Det ærede Medlem kan være glad ved, at de Principper, Venstre har ønsket nedlagt i en Ministeransvarlighedslov, først bliver gennemført under mig og ikke var gennemført under det ærede Medlem, thi i saa Fald vilde han — jeg vil ikke sige, at han havde siddet endnu, men han vilde i alle Tilfælde være faldet paa sin Unladelelsesforbrydelse. Et Held for ham vilde det have været, at han som Justitsminister næppe havde faaet en saa skrap Aktor, som han selv altid er, naar det gælder den anden Justitsminister.

Det var de faa venlige indledende Bemærkninger, jeg har til den ærede Ordfører for Forespørgerne. Nu skal jeg vende mig til det juridiske. Det ærede Medlem talte jo først om Grundlovens § 79, om Boligens Ukrænkelighed eller, som han udtrykte det, Hjemmets Frihed. Hertil er jo at sige, at naar man anskaffer sig en Telefon og i givet Fald benytter den som medvirkende til Forbrydelser, er det ikke saadan helt sikkert, at man kan paaberaabe sig Hjemmets Frihed i alle Tilfælde, idet man jo netop har aabnet en Vej ud til Verden gennem Telefonen og derigennem kan trænge ind i andres private Tilværelse og foretage sig forskelligt. Det er en *petitio principii* at gaa ud fra, at der ikke kan træffes en retlig Ordning, uden at den strider mod Grundlovens § 79.